

VIITORUL ROL

EMILIA DOBRIN

Emilia Dobrin a absolvit Institutul de teatru „I. L. Caragiale” în 1971, producându-se pe scena Studioului în două roluri de anvergură cel titular din *Domnișoara Nastasia* de G. M. Zamfirescu și Mașa din *Trei surori* de Cehov; în ambele, tinăra absolventă demonstra forță dramatică, temperament, magnetism scenic. Repartizată la Teatrul Municipal din Ploiești, interpretează aici cu sensibilitate câteva personaje: Ana (*Tache, Ianke și Cadir* de V. I. Popa), alături de regretatul Marcel Anghelescu, „o întâlnire profesională care nu se poate uita”; apoi, „cel mai frumos rol din cariera mea, cel mai drag, care mi-a adus satisfacții pe mai multe planuri — și, de ce n-aș spune, și intrarea în București — Aliona, în *Tineri căsătoriți caută cameră* de Mihail Roșcin”. Studentă fiind, Emilia Dobrin a fost protagonistă mai multor filme. Din lista numeroaselor filme în care a jucat,

reținem câteva *Patru zile de vară, Frumusele vacanțe, Mere roșii, Ciprian Porumbescu, Trecătoarele iubiri, Un August în flăcări* (serial TV), *Secvențe* etc. Din 1976, Emilia Dobrin apare pe afișele Teatrului „Nottara”. A jucat în *Mizantropul* de Molière (Celimène), în *Casa Bernardei Alba* de Garcia Lorca (Magdalena), și poate fi văzută în *Sfintul Mitică Blașinu* de Aurel Baranga (Gela Tudorică), în *Micul infern* de Mircea Ștefănescu (Secretara), în *Scoica de lemn* de Fănuș Neagu (Iris).

Ingenuă de comedie, cu o nealterată prosepțime, spontană în reacții, cu simț al măsurii în comunicarea cu partenerii, Emilia Dobrin trece cu dezinvoltură de la rolurile clasice la cele contemporane, păstrându-și în orice prilej „pigmentul” unui stil personal.

În curînd, o vom vedea în spectacolul-coupé alcătuit din *Radiografie și Călătorie în doi* de I. D. Șerban. Regia Olimpia Arghir.

„*Piesa Călătorie în doi* — în care joc — e un text grav și liric, o dezbatere etică, în primul rînd, dar și o analiză a raporturilor dintre El și... Ea...

Viitorul meu personaj, cu care, deocamdată, mă lupt — încă nu a devenit al meu —, pare a fi o femeie cu o viață personală ratată. Această ratare se produce, însă, doar pe plan sentimental, în cel profesional personajul fiind în plină ascensiune.

După un eșec matrimonial, ea încearcă o posibilă soluție de plutire, vrînd să pară altceva decît ceea ce este și ceea ce simte. Această dorință de depășire a unei permanente neliniști, căutarea unei fericiri nedefinite, o fac să «enunțe» principii care sînt străine modului său de existență, să arboreze «o mască» ce nu i se potrivește. În clipa în care își scoate masca, față în față cu ea însăși, descoperă tragicul acestei veșnice goane după himere. În deruta în care se află, nu se poate hotărî să dea un răspuns, rămînînd singură cu durerea și zbuclunul ei lăuntric, neînțelese de cei din jur. Ea face parte din șirul lung al binecunoscutelor personaje «însingurate», femei care își caută cu înverșunare fericirea”.

VIITORUL ROL

FLORIAN PITTIȘ

După absolvirea Institutului de teatru „I. L. Caragiale” (promoția 1966), Florian Pittiș intră în colectivul Teatrului „Bulandra”, formându-se „din mers” la școala de înaltă profesionalitate și în stilul de lucru proprii acestui „case”. De la un rol la altul, tânărul actor a dobândit tot mai multă stăpânire de sine, și-a modelat spontaneitatea, dar a știut să-și păstreze datele inconfundabile aerul juvenil, o anume inocență, feroarea francă a tinereții intransigente. Temperament puternic, actor total, cap de afiș, Florian Pittiș face parte dintre interpreții, favoriții ai generației tinere. Pasiunea pentru poezie și muzică adaugă bogatei lui fișe de creație o permanentă prezență scenică, precum și contactul nemijlocit cu un mare public, extrem de diferențiat. În această stagiune, el poate fi văzut pe ambele scene ale Teatrului „Bulandra”, în spectacolele: *Răceala* de Marin Sorescu (Radu cel Frumos), *Anchetă asupra unui tânăr care nu a făcut nimic* de Adrian Dohotaru

(Patriciu), *Lungul drum al zilei către noapte* de O'Neill (Edmund), *Furtuna* de Shakespeare (Aricl), *Cabala bigoșilor* de Mihail Bulgakov (Ludovic cel Mare), *Tartuffe* de Molière (Loyal), *Cum se numeau cei patru Beatles* de Stephen Pollakoff (Leonard Brazil) și, la Teatrul „Nottara”, în *Scioara de lemn* de Fănuș Neagu (Mihai Palea).

Florian Pittiș repetă în *Rezervația de pelicani*, sub bagheta regională a lui Valeriu Moiescu, rolul Olcică.

„Pe Olcică — din piesa lui Dumintru Radu Popescu (apărută în revista „Teatrul” nr. 6/1982) —, deocamdată, îl privesc ca pe «ceva» străin mie; în lecturi, îl las acum să se desfășoare așa cum vrea el, eu urmindu-l din afară. Exercițiul este teribil de ispilitor, deoarece personajul solicită dimensiuni interpretative cu totul și cu totul noi; piesa este surprinzătoare pentru actorii care posedă «de-a gata» o metodă de compunere a rolurilor. De fapt, așa ar trebui să lucrăm la toate piesele, să luăm mereu totul de la capăt... Olcică e un tip cameleonic, «se mulează» în funcție de interlocutor, alunecă de sub orice etichetare, iar mie încă mi se strecoară printre degete. De ce se numește Olcică? Poate pentru că e făcut din lutul care se modelează necontenit... Dar să-l lăsăm, deocamdată, deoparte pe Olcică, pînă-i voi găsi «cheia», și să vorbim acum și despre ceea ce mă preocupă la fel de intens spectacolul *Poezia muzicii tinere*.”

Cunoscîndu-i foarte bine pe tineri, mi-am dat seama că nu facem destul pentru a le stimula receptivitatea față de artă. Eu am căutat o formulă prin care să-i atrag în sala de teatru, și cred că am găsit-o; am plecat de la ceea ce consider că-i interesează în cel mai înalt grad muzica tinărară. Așa s-au creat aceste spectacole de poezie și muzică unde tinerii s-au întîlnit cu versuri de Adrian Păunescu, Romulus Vulpescu, Mircea Dinescu, Adrian Dohotaru, Traian T. Coșovei, și chiar cu texte de George Călinescu și Radu Coșășu. Împreună cu Irina Petrescu, Mirela Gorea, Mariana Buruiană, Gelu Colceag, Petre Lupu, Marcel lureș, intenționez să lucrez și pe viitor la realizarea altor 150 de programe diferite, de acest gen. O surpriză întîlnirea cu Beatles prin poezia lui Eminescu.

Sînt extrem de bucuros că inițiativa mea a găsit înțelegere la factorii responsabili, și fericit că o mare categorie de public, prin poarta muzicii tinere și a poeziei, intră în teatru.”

Maria MARIN